

Enderrock | Nil Ortiz | Actualitzat el 11/03/2022 a les 18:00

La Rateta Ja No Escombria l'Escaleta: «Volem curar des de l'humor les penúries diàries que vivim»

Conversam amb la ideòloga del projecte, Núria Clotet, per conèixer més detalls d'"Estem bé", el darrer EP del trio

La Rateta Ja No Escombria l'Escaleta

Primer sota el nom **La Rateta Que Escombrava l'Escaleta**, i des del 2018 amb el de **La Rateta Que Ja No Escombria l'Escaleta**, la formació moianesa fa més d'una dècada que reparteix crítiques punyents a través d'una afilada ironia. Ara la companyia formada per Núria Clotet, Anna Tarruella i Daniel Bolsa presenten *Estem bé* (autoeditat, 2022), un treball amarat de quotidianitat pandèmica: cinc escenes de musical per retratar els problemes de l'època que ens ha tocat viure en clau d'humor. Conversam amb Núria Clotet, compositora, cantant i líder del projecte, per conèixer més detalls d'aquest darrer treball que avui estrenen.

El títol 'Estem bé' és una declaració d'intenions.

Tres setmanes abans de l'inici de la covid vam estrenar l'espectacle *Estem bé*, que no tenia res

a veure amb la pandèmia. Abans de tot això ja teníem la sensació que el món portava una màscara posada. "Estem bé" és una frase que diu la gent quan no vol expressar les seves emocions. Crec que vam ser una mica transgressors parlant de com transmetre les emocions o la por de dir com estic.

Heu estat guanyadors del Projecte d'ajuts a la creació musical 2021 impulsat per la NauB1 de Granollers. Què ha suposat per a vosaltres i la creació de l'EP?

En rebre aquesta beca vam decidir gravar algunes cançons que teníem preparades per l'espectacle. Ha estat una experiència molt bonica perquè l'hem enregistrat amb el Carles Gallego, amb qui ja vam fer *Problemes europeus* (Nat Team Media, 2018), un productor molt enèrgic amb molta vitalitat i amb qui sempre ens hem entès.

Quins canvis a nivell sonor trobem en aquest treball?

Hem volgut jugar amb la música, experimentar noves vies. Vam voler posar un punt més electrònic a "Em falta un tros de la teva cara", però, en canvi, "La taula del costat" és una cançó més acústica. No tenim un estil musical concret, sinó que el tenim a l'hora de comunicar: ens agrada comunicar un concepte i a partir d'aquí juguem amb tots els estils.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=nSjfQ8evgfg>

"Hi ha algunes expressions que haurien de prohibir-les igual que ens prohibeixen els petons", canteu a "Agorafòbia". De què tracta la cançó?

És una cançó creada en el moment en què estàvem tots confinats. Visc en un poble petit, Moià, i quan sortia al carrer, la gent -sabent que soc artista- em preguntava: "com estàs, com ho portes...". Llavors m'agafava una sensació d'agorafòbia que no havia tingut mai. "Agorafòbia" ha estat una mena de sanació personal.

El confinament ha fet surar problemes que havíem obviat com a societat?

Sento que la pandèmia ha generat molts despertars, hi ha molta gent que s'ha replantejat la seva vida a tots nivells. És maco quan veus que la gent connecta: moltes persones ens han agraït que parléssim d'aquests temes. De fet, crec que nosaltres fem càpsules de pensament de qüestions que estem procrastinant contínuament. Ens dediquem a parlar tres minuts d'un problema quotidià des d'un punt de vista divertit: volem curar des de l'humor les penúries diàries que vivim.

La Rateta Ja No Escombra l'Escaleta Foto: Arxiu

Aquest projecte va néixer el 2008, i des de l'inici, amb una esmolada ironia heu fet cançó protesta i feminista. En una dècada, quins passos creus que s'han assolit?

Quan vam iniciar el projecte no existia la paraula empoderament, la paraula feminisme no es feia servir, el mes de març no es plantejaven tantes coses com les que estem fent ara... I ara ens trobem gent que reconeix que a l'inici ens veia tan rarets que no entenia el que estàvem fent. Fa 14 anys que estem parlant de feminisme i és meravellós perquè ara hi ha cançons de feminisme per tot arreu i nosaltres hi continuem sent. Nosaltres treballem des de l'assertivitat, des d'experiències pròpies per créixer entre tots. Fa 10 anys quan fèiem un concert de **La Rateta** només venien dones i ara venen les dones, acompanyades d'homes i de nens, i aquest és un canvi superpoderós.

Sempre dieu que on realment gaudiu és als escenaris. Què descobrirem a l'espectacle que heu creat?

Són històries musicades de dues dones i un home que intenten empoderar-se -com poden-, amb humor i tendresa. A *La dona que jo vull ser* parlem de les maneres de com sovint ens sentim les dones: la que té fills, la que no en té, la dona separada, la que es vol rejuntar... Experiències que les portem a l'espectacle amb cançons i fragments de monòleg.